

Moja mama rođena je u Vukovaru. Tamo je provela svoje djetinjstvo. A onda je došao taj 18. 11. 1991. Mama mi uvijek priča kako su tada bili prisiljeni izići iz svojih podruma. Vani se nije ništa čulo, ptice nisu pjevale, ljudi su šutjeli... Čule su se samo strašne pjesme i vidjela lica puna mržnje. Strahota rata vladala je Vukovarom... Nakon rata Vukovar je bio razrušen, totalno uništen...zgrade, kuće, ceste... Ljudi su poginuli, protjerani, završili u logoru...Prošle su godine, a Vukovar nije previše oživio. Nadam se da će se Vukovar s godinama sve više oporavljati i da

će biti više života i veselja jer Vukovar to zaslužuje. Veselim se sljedećim praznicima koje ću provesti u Vukovaru. Veselim se šetnjama njegovim ulicama, kupanju u Dunavu i najfinijim slavonskim specijalitetima. Veselim se i nadam sretnom Vukovaru jer treba krenuti dalje, ali nikada zaboraviti.

Karla Banić, 8. d